

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce: O.S., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2015, č.j. KrÚ 67419/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Králupy, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 7. 2015, č.j. 2568/2015/VV/BJ, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 7. 5. 2015 v 13:19 hodin jako řidič nákladního motorového vozidla tov. zn. Iveco Daily 50C 15/35 IS521I2AA, reg. zn. vozidla XY, na silnici č. II/312 v obci Králíky, v části obce Červený Potok, ve vzdálenosti 213, 5 m před domem čp. 36, ve směru jízdy od obce Králíky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci o 40 km/h a více, když mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost vozidla 95 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení). Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 7 000,- Kč a dále sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Na základě ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona, byla žalobci uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce napadl žalované rozhodnutí žalobou podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (/dále jen „s.ř.s.“); žaloba byla podle § 72 odst. 1 s.ř.s. podána včas.

Žalobní body:

Neprokázání viny žalobce.

Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, čímž žalovaný porušil zásadu presumpce neviny. Žalovaný rozhodl na základě „subjektivních pocitů“, že řidič vozidla by nemohl rozpoznat policisty, kteří prováděli měření rychlosti projíždějících vozidel, neboť k tomuto účelu použili vozidlo civilního vzhledu.

Neprokázání materiálního znaku přestupku.

Žalobce namítá, že ne každé jednání formálně splňující znaky protiprávního jednání je přestupkem. Žalovaný měl dle něho zkoumat, zda žalobce mohl svým jednáním kohokoliv ohrozit. S ohledem na dobu spáchání přestupku považuje takovou možnost za „velmi nízkou“, rychlá jízda dle žalobce k prokázání materiálního znaku přestupku nepostačuje. Žalobce je toho názoru, že za ohrožení vlastní osoby v důsledku rychlé jízdy nemůže být postižen. Dle žalobce se tak správní orgán nevypořádal s minimální pravděpodobností ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a s tvrzením, že žalobce vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Žalobce totiž tvrdil, že převzal řízení vozidla po té, co skutečný řidič sedadlo řidiče opustil, tedy převzal řízení z důvodu, aby zabránil vzniklé hrozbě.

Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Poukázal přitom na shodnost žalobních námitek s námitkami odvolacími. Zdůraznil, že zasahující policisté v průběhu

správního řízení vypověděli, že měli řidiče vozidla od doby spáchání přestupku do doby zastavení vozidla pod neustálým dohledem. Uvedené koresponduje s tím, že žalobce podepsal na místě samém oznámení přestupku, aniž by se ke spáchání přestupku vyjádřil, a dále s tím, že podle tohoto oznámení přestupku se ve vozidle nacházel pouze řidič, tedy žalobce.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Z „*Oznámení přestupku*“ sepsaného na místě samém dne 7. 5. 2015 se podává, že žalobci jako řidiči nákladního motorového vozidla tov. zn. Iveco Daily 50C 15/35 IS521I2AA, reg. zn. vozidla XY, na silnici č. II/312 v obci Králíky, v části obce Červený Potok, před místní mateřskou školou byla naměřena rychlost vozidla (po odpočtu možné odchylky měření) 95 km/h. Žalobce identifikovaný dle občanského průkazu a dle řidičského průkazu oznámení přestupku podepsal, ke spáchání přestupku se však nevyjádřil. Podle fotodokumentace (výstup z měřícího zařízení) je na zřetelné fotografii uvedeného nákladního vozidla umístěn záměrný kříž, měření provedl příslušník policie ČR prap. B., jako čas měření je uvedeno 13:19:15 hodin.

V „*Úředním záznamu*“ ze dne 7. 5. 2015 sepsaném policejním inspektorem prap. M., je výslovně uvedeno, že během doby od naměření uvedené rychlosti až do zastavení měl prap. M. vozidlo na dohled a dále, že ve vozidle byl řidič sám a byl v něm ztotožněn O.S.. Rovněž se ze záznamu podává, že řidič na místě samém uvedl, že si je vědom, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci.

Ve správním spise je založen ověřovací list použitého silničního laserového rychloměru typu MicroDigiCam LTI téhož výrobního čísla, jak uvedeno na fotodokumentaci z provedeného měření rychlosti vozidla (UX 018468). Doba platnosti ověření byla v tomto ověřovacím listě stanovena do 28. 8. 2015.

Dne 18. 6. 2015 bylo žalobci do vlastních rukou prostřednictvím držitele poštovní licence doručeno „*Oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání.*“

Dne 15. 7. 2015 se konalo ústní jednání, k němuž se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, když správní orgán prvního stupně omluvu žalobce a jeho právního zástupce z důvodu kolize s jiným ústním jednáním právního zástupce žalobce a z důvodu plánovaného pobytu žalobce v zahraničí, neakceptoval jako náležitou omluvu. Při tomto ústním jednání byl proveden svědecký výslech zasahujícího policisty prap. B., který měl provádět měření shora uvedeného nákladního motorového vozidla. Podle protokolu z ústního jednání tento svědek po řádném poučení podle § 55, § 79 odst. 4 správního řádu, vypověděl, že jako řidič vozidla byl ztotožněn O.S. a dále, že prováděl měření vozidla dle příslušného návodu jako osoba řádně proškolená a zejména, že po celou dobu od změření po zastavení vozidla měl vizuální kontakt s řidičem vozidla. Řidič nikam neodbočoval, v době měření se na pozemní komunikaci jiné další vozidlo nenacházelo. Svědek rovněž uvedl, že měření v daném místě probíhalo s ohledem na blízkost mateřské školy a obytných domů.

Dne 16. 7. 2015 se konalo další ústní jednání, k němuž se opětovně ani žalobce ani jeho zástupce nedostavili, když správní orgán prvního stupně omluvu uplatněnou z důvodů uvedených shora opětovně neakceptoval jako náležitou omluvu. Při tomto ústním jednání byl proveden svědecký výslech dalšího zasahujícího policisty prap. M., který po řádném poučení

podle § 55, § 79 odst. 4 správního řádu, vypověděl, že radar, který byl umístěn 100-200 m před mateřskou školou, obsluhoval prap. B., svědek provedl kontrolu řidiče, v němž byl ztotožněn O.S.. Řidič údajně uvedl, že si je vědom, že jel rychleji, ve vozidle byl sám. Svědek rovněž vypověděl, že po celou dobu měření vozidlo sledoval, to nikde neodbočovalo, jelo plynule ve směru jízdy, na komunikaci v době měření nebylo jiné vozidlo.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak již popsáno shora. Správní orgán prvního stupně ve svém odůvodnění objasnil odkazem na judikaturu správních soudů, proč omluvu žalobce a jeho právního zástupce z nařízených ústních jednání z důvodu kolize s jiným ústním jednáním právního zástupce žalobce a z důvodu plánovaného pobytu žalobce v zahraničí neakceptoval jako náležitou omluvu.

Ohledně materiální stránky přestupku správní orgán prvního stupně uzavřel, že se jednalo o významné překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (o 45 km/h) v blízkosti mateřské školy, autobusové zastávky, několika křižovatek a obytné zástavby, na komunikaci bez chodníků, tedy že se jednalo se o významné porušení pravidel silničního provozu s vlivem na bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu.

Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí včasným odvoláním, v němž uplatnil námitky nedostatku požadavků kladených zákonem na správní rozhodnutí a následně toto odvolání doplnil námitkami proti výroku rozhodnutí spočívajícími v nedostatečném vymezení místa spáchání přestupku, dále námitkami proti užívání zkratk při citaci právní normy a dále uplatněním odvolací námitky, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť existovala rozumná pochybnost o skutkovém ději, když žalobce byl v době spáchání přestupku donucen převzít řízení v důsledku toho, že skutečný řidič opustil místo a přešel do prostoru za zadními sedadly.

Následně dne 16.10. 2015 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 67419/2015/ODSH/14, které je předmětem soudního přezkumu v dané věci. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením skutkového stavu, jak jej učinil správní orgán prvního stupně a v odvolání prvně uplatněné argumentaci žalobce, že převzal řízení po spáchání přestupku, uzavřel, že tvrzení žalobce je vyvráceno výpověďmi zasahujících policistů, přičemž žalobce jako ztotožněný řidič a jako obviněný z přestupku oznámení přestupku na místě samém bez uvedení výhrad podepsal. Tvrzení žalobce tak zhodnotil jako účelové. Dále k materiální stránce přestupku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz) ze dne 6. 1. 2012, ve věci sp. zn. 5 AS 106/2011, podle kterého lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje zpravidla materiální znak přestupku, a dále odkázal obdobně na rozsudek NSS ze dne 25.1.2005, ve věci sp.zn. 5 As 20/2004: „*okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoliv však pro závěr o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek.*“

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů

(s výjimkou stanovenou v § 76 odst. 1, 2 s.ř.s) a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a rovněž tak s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

K jednotlivým konkrétním žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

Pokud jde o námitku neprokázání zavinění přestupku žalobcem, tedy pokud jde žalobcovo tvrzení, že tento nahradil původního řidiče, který se dopustil přestupku a který se přemístil do prostoru vozidla za zadními sedadly, pak k tomu krajský soud uvádí, že takové tvrzení o průběhu skutkového děje při rychlosti vozidla 95 km/h považuje právě s ohledem na rychlost vozidla, kterou žalobce nespороval, a dále s ohledem na výsledky provedeného dokazování ve správním řízení za ryze účelové. Žalobce přitom ani žalovanému v průběhu odvolacího řízení a krajskému soudu nenabídl verzi vysvětlující, proč souhlasil s tím, že spáchal přestupek, jak vyplynulo z oznámení přestupku, a proč tuto okolnost neuvedl policejní hlídce na místě samém, jakož ani to, kdo byl skutečným řidičem. Krajský soud má skutkový děj za prokázaný tak, jak jej vzal za prokázaný žalovaný, a to na základě listinných a žalobcem nezpochybněných podkladů o změření rychlosti vozidla žalobce (fotodokumentace, ověřovací list měřicího zařízení), a dále na základě podaných svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří shodně uvedli, že žalobce byl ztotožněn jako řidič vozidla a že se ve vozidle nacházel sám, přičemž policisté vozidlo sledovali po celou dobu od změření rychlosti do zastavení vozidla, oba potvrdili, že vozidlo nezastavilo, jelo plynule a nezměnilo směr. Oba policisté rovněž vypověděli, že žalobce s přestupkem souhlasil, podepsal oznámení přestupku, avšak k přestupku se odmítl písemně vyjádřit. Oba policisté byli přitom před podáním výpovědi řádně poučeni o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčovat podle § 55 správního řádu. Žalobce naproti tomu neuvedl žádné konkrétní ani obecné námitky proti jejich nestrannosti. Skutkové verzi žalobce o tom, že nahradil původního řidiče, který si měl všimnout policistů provádějících měření, tedy krajský soud neuvěřil, považuje ji za ryze účelovou, přičemž žalobce krajskému soudu ani nesdělil, co se s původním řidičem mělo stát, zda vozidlo opustil před kontrolou policejní hlídky, či zda byl ve vozidle i po dobu policejní kontroly přítomen. To rovněž svědčí o účelovosti žalobcovy verze.

Na okraj krajský soud poznamenává, že nevěrohodnost a účelovost žalobcovy verze podporuje rovněž ta okolnost, že totožnou žalobní námitku, tedy námitku, že řidič za jízdy po změření rychlosti policejní hlídkou opustil sedadlo řidiče a přemístil se do prostoru za sedadly, uplatnil již jiný žalobce zastupovaný týmž právním zástupcem, když ji krajský soud obdobně jako v této projednávané věci vyhodnotil jako účelovou (viz rozsudek č.j. 61A

15/2015-46 ze dne 31.5.2015), neboť ani v označené věci žalobce žalovanému ani krajskému soudu nepředložil podrobnou verzi skutkového děje, která by mohla obstát jako věrohodná.

Pokud jde o námitku údajné absence materiálního znaku přestupku, má krajský soud za to, že, jak již uvedeno shora, správní orgán prvního stupně i žalovaný se ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem zabývali materiálním znakem daného přestupku, když žalovaný správně poukázal na přílehlavou judikaturu NSS (rozsudky NSS ze dne 6. 1. 2012, č.j. 5 AS 106/2011 - 77; ze dne 25.1.2005, č.j. 5 As 20/2004 - 37), přičemž rovněž v rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-74, byl vysloven obdobný právní názor: „*Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“

Tedy obecně je třeba vycházet z toho, že formální znaky přestupku sebou nesou naplnění materiálních znaků přestupku s těmi výhradami, kdy konkrétní okolnosti individuální věci vylučují porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti na plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. V dané věci přitom, jak již zdůrazněno shora, bylo provedeno měření rychlosti vozidla na místě poblíž mateřské školy, autobusové zastávky a bytové zástavby na pozemní komunikaci bez chodníků, a to v denní dobu (13:19:15 hodin). Tedy z uvedeného je zjevné, že byl dán zvýšený zájem na bezpečnosti silničního provozu v místě zvoleném pro měření rychlosti vozidel policejní hlídkou, zejména s ohledem na umístění mateřské školy a na to, že zde není chodník. Jestliže tedy dle žalobce byla dána velmi nízká pravděpodobnost ohrožení ostatních účastníků silničního provozu s ohledem na dobu měření, pak tento jeho úsudek neodpovídá okolnostem zjištěným ve věci, naopak z nich vyplynulo, že místo a čas měření bylo zvoleno právě s ohledem na zvýšené riziko ohrožení účastníků silničního provozu, zejména dětí z mateřské školy, a to vozidly překračujícími nejvyšší dovolenou rychlost. Tvrdí-li snad žalobce, že byl postižen za ohrožení sebe sama, pak jeho tvrzení zrcadlí nepochopení účelu právní regulace silničního provozu, který zahrnuje rovněž preventivní ochranu účastníků silničního provozu. Tedy ani námitku absence materiální stránky přestupku neshledal krajský soud důvodnou.

Krajský soud uzavírá, že se ztotožnil se skutkovým hodnocením a právním názorem věci, jak jej provedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí a dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Na tomto místě upozorňuje krajský soud na relevantní soudní judikaturu vztahující se k rozsahu odůvodnění soudního rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do širší odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což

připouští i Ústavní soud - viz usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; viz obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Úkolem krajského soudu tak bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. června 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová